

РЕШЕНИЕ

№ 4310

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4897** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична община /СО/ срещу Решение от 31.03.2021 г. по НАХД № 99/2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 22-и състав. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № 306132 от 22.02.2017 г., издадено от Заместник Кмета на СО, с което на С. Г. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 във връзка с чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО - отм. с § 4 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. - в сила от 05.05.2018 г./.

Касаторът оспорва в цялост решението, постановено в противоречие с материалния закон. Актът е съставен, съответно НП е издадено, от компетентните контролни органи. Елементите от обективната и субективната страна на нарушението били осъществени. Не били допуснати съществени процесуални нарушения, предпоставка за отмяна на НП. Неправилно било прието, че приложение следвало да намери Законът за автомобилните превози. Моли решението да бъде отменено, а атакуваното НП - потвърдено.

Ответникът – С. Г. Д., редовно уведомена, се явява и изразява становище за неоснователност на жалбата. Алтернативно моли за прилагане на действащия към момента по-благоприятен закон в частта за размера на глобата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 220 във връзка с чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения 14-дневен срок, в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок от активно легитимирано лице жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Представени са доказателства за спазване срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, който започва да тече от деня, следващ датата на получаване поканата за доброволно изпълнение, изпратена от ЧСИ, и изтича в края на последния ден съгласно разпоредбата на чл. 183, ал. 2 НПК. НП не е влязло в сила, защото до този момент то не е било връчено на наказаното лице и за последното не е съществувала възможност да го оспори по аргумент от чл. 64, б. „б“ и „в“ ЗАНН. Видно от приложените доказателства, покана от 13.06.2017 г. и уведомление от 29.06.2017 г. с указания, че г-жа Д. може да получи издаденото НП в сградата на район „И.“, намираща се в [населено място], [улица], са пуснати в пощенската кутия на адреса на наказаното лице: [населено място],[жк], [жилищен адрес] съответстващ на постоянния и настоящия ѝ адрес съгласно справката от НБД „Население“ и адреса, до който ЧСИ изпраща книгата по изпълнителното дело. Твърди се, че на същия този адрес е извършено посещение три пъти, но са приложени протоколи единствено от дати 13.06.2017 г. и 20.06.2017 г. Не се констатира и промяна на адреса на наказаното лице от момента на съставяне на акта за установяване на нарушението до образуване на настоящото дело. Нечетлива е датата, на която е отбелязано, че НП се счита за връчено, нито името и длъжността на лицето, извършило отбелязването. Формира се извод, че наказващият орган не е използвал всички процесуални способности /чл. 84 ЗАНН във връзка с чл. 178-180 НПК/, за да открие лицето и да извърши редовно връчване на НП, така че то, след като се запознае със съдържанието на НП, да реализира в срок предоставеното му от закона право на оспорване /чл. 59 във връзка с чл. 58 ЗАНН/. С редовното връчване на НП се свързва единствено възможността за неговото обжалване в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. Респ. липсата на редовно връчване не препятства упражняване на правото на жалбата, поради което и не съставлява съществено процесуално нарушение. В случая лицето е упражнило правото си на жалба в срок след надлежното уведомяване за образуването изпълнително дело.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 15.02.2017 г., в [населено място], в А305, пътуващ в посока С. гара, спирка [улица], С. Г. Д. е пътувала без редовен превозен документ. Контролните органи предложили на Д. да закупи карта за еднократно пътуване, но тя отказала. Съставен е акт за установяване

на административно нарушение № 0306132 от 15.02.2017 г, връчен С. Г. Д. без възражения. Въз основа акта е издадено атакуваното НП, с което за извършено нарушение на чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО /отм./ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО /отм./. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства, който е отменил НП.

По делото са представени доказателства, удостоверяващия компетентността на „контрольора“ да съставя актове, както и на заместник-кмета, който е издал процесното НП, съобразно чл. 34, ал. 1, изр. първо и ал. 2 и чл. 35, ал. 5 от НРУПОГТТСО /отм./.

Налице са обаче съществени процесуални нарушения при описание на деянието, касаещи неговата съставомерност, които нарушения ограничават възможността на проверяваното лице да ангажира адекватно правната си защита. Съгласно чл. 18, т. 1 от Наредбата /отм./ „превозните средства на обществения градски транспорт: 1. пътниците са длъжни: а) да притежават редовен превозен документ при превода и при слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото; б) да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани карти да показват документ за самоличност при поискване; в) при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител в тролейбуси и трамваи, да слезат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение“. От приложените по делото доказателства не се установява за кое от трите задължения по чл. 18, т. 1 от Наредбата /отм./ на Д. е наложено административно наказание. В АУАН и НП са посочени и трите букви от т. 1 на чл. 18 от Наредбата /отм./, което препятства правото на защита на наказаното лице да разбере вмененото му за осъществено нарушение.

Съгласно чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО /отм./ при констатиран от контролните органи по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или нарушаване реда в превозното средство, пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, като при отказ на пътника да изпълни последното се съставя АУАН от длъжностното лице по контрола на пътника, за което нередовният пътник слиза на следващата спирка по маршрута на превозното средство. Изрично в чл. 35, ал. 1 от НРУПОГТТСО /отм./ е посочено, че отказът е обективизиран от пътник, който пътува в тролейбус или трамвай. В конкретния случай пътникът С. Г. Д. е пътувал в автобус А305.

Задължителни предпоставки за ангажиране на отговорността на нарушителя е нередовността на пътника и обективизирания от него отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване /чл. 35, ал. 1 от Наредбата – отм./. Видно от съдържанието на акта и издаденото НП е установено, че Д. е отказала да закупи карта за еднократно пътуване от контрольора и че пътува без редовен превозен документ. За описаното деяние, тъй като провереното лице пътува в автобус, а не в превозно средство – тролейбус или трамвай, не е предвидена административнонаказателна отговорност, което представлява съществено процесуално нарушение на основание чл. 42, т. 4 и т.

5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН, в каквато посока е и константната съдебна практика. Отделно от това, обаче, описанието на деянието, съставомерно по чл. 6 ЗАНН, не съответства на обективизираната в АУАН и НП цифрова правна квалификация. В този смисъл несъответствието между АУАН и НП относно фактическия състав на деянието, доказателствата, които го потвърждават, и законните разпоредби, които са били нарушени виновно, е предпоставка за ограничаване правото на защита на административнонаказаното лице, съответно – за отмяна на НП поради допуснати съществени процесуални нарушения.

Следва да се посочи, че изпълнителното деяние – пътуване без редовен превозен документ, е елемент от фактическия състав на нарушението, което подлежи на санкциониране по реда на чл. 101 от ЗАвтП, не и по чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата /отм./. Съгласно чл. 101, т. 1 от ЗАвтП /в относимата редакция – ДВ, бр. 9 от 26 Януари 2017 г./ „пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, се наказва с глоба в размер: 1. от 10 до 50 лв. - за превози по общинските транспортни схеми“. В съответствие с чл. 17, ал. 4 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗАвтП процесният случай безспорно обхваща деяние, въздигнато като нарушение при осъществяване на обществен градски транспорт /автобусен/. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП няма бланкетен характер, поради което не подлежи на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, какъвто е и НРУПОГТТСО /отм./, още повече за същото нарушение да бъде предвидено и по-високо по размер административно наказание, дори и последното да е от същия вид - „глоба“. В съответствие с чл. 15, ал. 3 от ЗНА противоречието между закон и подзаконов акт води до отмяната на НП, който извод се обективира и в процесния случай поради налагане на глоба в размер на 200 лева за нарушение по наредба на СО, противоречаща на ЗАвтП.

Към настоящия момент е в сила Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. - в сила от 05.05.2018 г. Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47 от същата при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева. По смисъла на § 1, т. 1 от ДР на новата наредба превозно средство е и автобус. Следователно, за нарушение като процесното се ангажира отговорността на пътника, като безспорно разпоредбата на чл. 49 от новата наредба противоречи на чл. 101, т. 1 ЗАвтП, където глобата не е във фиксиран размер. Съгласно чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН се прилага законът, действащ към момента на извършване на деянието, като ако до влизането в сила на НП, последват различни нормативни разпоредби, се прилага по-благоприятната за нарушителя. Към момента на извършване на деянието същото не е било съставомерно по смисъла на чл. 6 ЗАНН във връзка с чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 и чл. 18, т. 1 от Наредбата /отм./, а е било съставомерно по чл. 101 ЗАвтП, която разпоредба не е била приложена. Въздигането му като нарушение с новата правна уредба представлява безспорно по-неблагоприятен закон, вкл. и с оглед размера на административното наказание.

Липсата на касационните основания на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл.

348, ал. 1 от НПК е предпоставка – касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, XII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.03.2021 г. по НАХД № 99/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: